

את כל הסכום המוקצב הוצאנו על תשלום לפועלים והצלחנו לסקל חלקה אחת בלבד, בת שישה דונם, חלקת ה"כיתף" שלנו. הקבלן הערבי סיקל 100 דונם תמורת אותו סכום.

בין אדמות מטולה היה שטח מרוכז, מרוחק, שטח של כשמונה מאות דונם אדמת עידית, כחמישה ק"מ מן המושבה. השטח נקרא חמארה.⁵⁷ שטח זה נעזב על ידי האיכרים בגלל המרחק מהמושבה. החלטנו בקבוצת הצעירים החדשים לעבד את האדמה הזו. לשם כך יצאנו יחד, כל אחד קבע לו שטח לעיבוד כראות עיניו. מהר מאוד נוכחנו לדעת, שלא לחינם התקשו האיכרים הוותיקים לעבד את השטח. היציאה לזריעה היתה כרוכה ברכיבה למרחק חמישה קילומטר, כשהמחרשה נגזרת מאחור, ושק הזרעים על גב הסוס. וכך בחזרה. הקושי העיקרי היה בהובלת התבואה הקצורה על גבי העגלה לגורן, כשהדרך אינה מהמשופרות ורובה במעלה ההר. למרות המרחק והקושי עובדה חמארה על ידינו במשך שתי עונות זריעה, עד שנמסרה לאנשי "השומר", ראשוני כפר גלעדי.